

даських дисертацій). Не може не вражати кількість здійснених за цей час наукових публікацій – бл. 19 тис. одиниць. Таким чином університет перетворюється у важливий науковий центр країни. Вагомі успіхи дозволили йому у 2003 р. домогтись статусу класичного університету, а 2008 р. – національного.

Попри зайнятість адміністративною роботою, ректор слугує для членів колективу зразком надзвичайно плідної наукової творчості. Протягом 2002-2011 р. опублікував понад 300 праць, у т.ч. 24 монографії і книг-нарисів, 16 навчальних посібників і брошур (у цілому ж науковий доробок складає 530 робіт, у т.ч. 66 монографій, книг, брошур, посібників). Вони присвячені комплексній розробці проблематики становлення національної вищої освіти у добу визвольних змагань 1917-1921 рр., що, як з'ясував автор, органічно вписувалася у параметри європейської університетської освіти. Вона ж стала предметом дослідження докторської дисертації, успішно захищеної у кінці жовтня 2011 р. Водночас значну увагу приділяв дослідженню питань регіональної історії (історичного краєзнавства). Заснував й очолює наукову школу «Україна наприкінці XIX ст. – у 30-х р. XX ст.». Під його керівництвом підготовлено та захищено 6 кандидатських дисертацій. Не цурається копіткою редакторської роботи: особисто редагує такі видання, як «Освіта, наука і культура на Поділлі» (вийшло 16 томів) та «Наукові праці Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка» (31 том). Член редколегії 4-х наукових фахових видань. Визнанням вагомого наукового внеску О. Завальнюка у вивчення історії України й розвитку освіти стало обрання у 2005 р. академіком Академії наук вищої освіти України.

Існує ще одна, дещо віддалена від науки й освіти, але пов'язана з ними сфера, в якій ректор спромігся себе реалізувати. Йдеться про громадську діяльність. Олександр Михайлович є членом Національної спілки краєзнавців України і Національної спілки журналістів України, Національної ради з питань краєзнавства, головою осередку Українського історичного товариства ім. М. С. Грушевського. У 2003-2006 рр. виконував обов'язки члена Кам'янець-Подільського міськвиконкому, а з 2010 р. – депутат обласної ради.

Нині заслужений працівник освіти України, професор Олександр Михайлович Завальнюк перебуває у розквіті творчих сил, сповнений нових творчих планів і задумів. Побажаємо йому міцного здоров'я, щастя, наснаги й Божого благословення.

Отримано: 20.01.2012 р.

Сергій Болтівець

ВІТАННЯ ЮВІЛЯРУ [О. ЗАВАЛЬНЮКУ]

Високошановний Олександр Михайловичу!

Колектив Інституту імені Г. С. Костюка Національної АПН України і Первинний осередок Всеукраїнського Товариства Івана Огієнка нашого інституту сердечно вітає Вас із 60-літнім ювілеєм!

Ваша подвижницька праця, спрямована на відновлення історичної постаті нашого народу, духовної вдачі українського генія – Івана Огієнка (Митрополита Іларіона), здійснюване впродовж багатьох десятиріч особисто Вами, Олександрє Михайловичу, сповнює щирою повагою, натхненням і вдячністю наші серця!

Створена Вашою невтомною працею система навчальної, наукової, методичної роботи Кам'янець-Подільського національного університету славетного імені Івана Огієнка вивисує й підносить на нові, досі незвідані височини, сучасну вищу освіту як в Україні, так і в багатьох інших країнах, які беруть досягнуті Вами результати собі за взірць!

Хай щастить Вам, високоповажний натхненнику й оруднику нинішнього величного дійства розвою високої освіти й науки в нашій країні, хай несе радість і натхнення ця нелегка, але вкрай потрібна українському суспільству й українській державі Ваша подвижницька освітня праця!

Бажаємо Вам нових величних успіхів, продуктивної наукової праці, втілення Ваших талановитих задумів, міцного здоров'я, снаги, натхнення і нових звершень!

З повагою, заступник директора з науково-експериментальної та організаційної роботи Інституту психології імені Г. С. Костюка Національної АПН України, член Первинного Осередку Всеукраїнського Товариства Івана Огієнка в Інституті психології імені Г. С. Костюка Національної АПН України С. І. Болтівець

Отримано: 28.11.2011 р.

Євгенія Сохацька

Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка

З КОГОРТИ ОГІЄНКОЗНАВЦІВ до 75-річного ювілею Василя Лизанчука

Моє перше знайомство з Василем Лизанчуком сягає далеких 70-х років минулого століття, коли ми обоє були слухачами курсів при аспірантурі Івано-Франківського медінституту по складанню кандидатського мінімуму з філософії.

Він тоді був працівником Івано-Франківського радіомовлення, а я – на випадковій роботі після переїзду в Івано-Франківськ з Тернопільщини, де вчителювала. Кандидатський мінімум ми успішно склали. Відтоді наші шляхи розійшлися. Згодом була випадкова зустріч у 80-ті у Києві на вул. Грушевського біля секції суспільних наук НАН України. Я тоді вже працювала в Кам'янець-Подільському педінституті. Він після більш як десятирічної перерви мене, на жаль, не впізнав. Зате впізнала його я, згадала про наші перші потуги до наукових вершин.

Забути його було неможливо. Пригадую, коли він з'являвся (правда, зрідка) на чергових семінарах з філософії, біля нього завжди збиралася компанія. Він жартував, розповідав цікавинки. Його приємна посмішка, імпульсивний вигляд приваблювали і виділяли з-поміж гурту.

І от повстала Незалежна Україна. Тепер Василь Лизанчук уже відомий науковець, доктор філологічних наук, завідувач кафедри радіомовлення і телебачення Львівського державного університету імені Івана Франка. З-під його пера виходять солідні монографії, однією з наскрізних проблем яких є відродження і розвиток рідної мови, культури, духовності, розбудови Української держави. Ця проблема тісно переплітається у науковця з проблемою осмислення московської лиходійності довготривалої асиміляції українців, а також осмислення нинішніх методів і форм російщення. З-поміж його монографій